

Το 1991, ένα συγκρότημα με το όνομα “Smashing Pumpkins” κυκλοφορεί ένα album που λέγεται “Gish”. Φυσικά, όπως έχει ειπωθεί εκατοντάδες φορές, το 1991 ο κόσμος είναι απορροφημένος από το “Nevermind”, από τα “Illusions” και από εκείνο το album με το σχεδόν κατάμαυρο εξώφυλλο, που συνηθίζουμε να αποκαλούμε “black album”. Έτσι, είναι λογικό μια δουλειά, όπως το “Gish”, να μη γίνει γνωστή στο ευρύ κοινό. Δύο χρόνια μετά όμως, εποχή που η “alternative” μεσουρανεί, έρχεται το “Siamese dream”, αυτή η υπέρτατη δισκάρα που κάνει γνωστούς τους Pumpkins μέχρι και στις πέτρες. Τότε είναι που καυλώνουμε με τη D’arcy στο μπάσο, που κοπανιόμαστε με την ακούραστη κρουστική μηχανή που ονομάζεται Jimmy Chamberlin, που μαστουρώνουμε με το μαστούρικο ύφος του James Iha στην παραμορφωμένη κιθάρα και που ερωτευόμαστε τη φωνή (αλλά και τους στίχους) του Billy Corgan, παρά το γεγονός ότι σε πολλές φάσεις θυμίζει παράφωνο νιαούρισμα αντιπαθητικού γατιού. Ακολουθούν άλλα τρία album μέσα στα επόμενα επτά χρόνια. Τελευταίο, το καταπληκτικό “Machina” του 2000, το οποίο σημαίνει και το τέλος του συγκροτήματος.

Η δεκαετία που συνοδεύεται από τη μουσική των Pumpkins αποδεικνύεται υπέροχη. Όσο κι αν επιθυμούμε κι άλλα album από ένα τόσο προικισμένο συγκρότημα, ερχόμαστε αντιμέτωποι με την πραγματικότητα, που προστάζει τα καλά πράγματα να διαρκούν λίγο. Πέντε χρόνια μετά, καταφθάνει και η προσωπική δουλειά του Corgan, “The future embrace”, πράγμα που μας πείθει ακόμα περισσότερο για το οριστικό τέλος των Pumpkins. Κι όμως, κάποιες φήμες αρχίζουν να πλανώνται στον αέρα. Έτσι, δύο ακόμα χρόνια μετά, δηλαδή το 2007, σκάει το νέο album του group, με το όνομα “Zeitgeist”. Δεν πρόκειται όμως για επανασύνδεση του αρχικού σχήματος των Smashing Pumpkins. Πρόκειται ουσιαστικά για μία προσωπική κίνηση του Billy Corgan. Μπορεί ο drummer να είναι ο ίδιος με τις παλιές καλές μέρες (όχι για πολύ, όπως σύντομα αποδεικνύεται), αλλά τα υπόλοιπα δύο μέλη απουσιάζουν. Ίσως ισχυριστεί κάποιος ότι όλα τα album που έχουν εκδώσει οι Pumpkins είναι, κατά κανόνα, προσωπικές καταθέσεις του Corgan. Ελα όμως που, τελικά, έχει τεράστια σημασία η όλη παρέα μουσικών που σε πλαισιώνει! Το κλίμα πλέον δεν είναι το

ίδιο, γι' αυτό και το "Zeitgeist" είναι μέτριο. Αλλά δεν είναι η μετριότητα του album που ενοχλεί. Είναι η κίνηση του Corgan να καταχραστεί το όνομα των Smashing Pumpkins, προσπαθώντας να εξαργυρώσει επιτυχία. Τελικά, σε μεγάλο βαθμό δρέπει αντίρρηση και αντιπάθεια, αμαυρώνοντας το ίδιο του το όνομα. Το ατόπημα επαναλαμβάνεται το 2012 με το απογοητευτικό "Oceania" και πρόσφατα με το "Monuments to an elegy".

Επειδή η αυθυποβολή είναι (δυστυχώς ή ευτυχώς) ένας παράγοντας που επηρεάζει την κρίση των ανθρώπων, δε μπορώ να μην πέσω κι εγώ σε αυτή την παγίδα. Αν τα album από το 2007 κι έπειτα δεν κυκλοφορούσαν με το όνομα "Smashing Pumpkins", αλλά με το όνομα "Billy Corgan", τότε η στάση μου θα ήταν διαφορετική. Θα τα αντιμετώπιζα με θετικό μάτι. Όταν όμως βγαίνεις προς τα έξω με το όνομα "Smashing Pumpkins", του οποίου η βαρύτητα είναι τεράστια, είναι λογικό να είναι επίσης τεράστια και η απαίτηση του κόσμου. Κατά συνέπεια, είναι λογικό να αντιμετωπιστείς με αυστηρότητα.

Δεν είναι, βέβαια, η πρώτη φορά. Η μουσική βιομηχανία, αλλά και τα ηγετικά μέλη των συγκροτημάτων έχουν επαναλάβει στο παρελθόν τέτοιου είδους αμφισβητούμενα εγχειρήματα. Εξηγήστε μου γιατί είναι Pink Floyd και όχι David Gilmour το "A momentary lapse of reason". Γιατί είναι Helmet οι δουλειές του Page Hamilton μετά το 1997; Γιατί (ακόμα χειρότερα) υπάρχει στις μέρες μας συγκρότημα που λέγεται Alice In Chains; Ο κατάλογος συνεχίζεται, αλλά ας μην το σκαλίζουμε περισσότερο...

Περνάμε στο ψητό τώρα. Προσπαθώντας να γίνω όσο περισσότερο επιεικής μου επιτρέπουν όλα τα παραπάνω, θα εκφέρω (παραδόξως) την άποψη ότι το "Monuments to an elegy" είναι σχετικά καλό. Δε θα διστάσω να πω ότι τέσσερα από τα εννιά τραγούδια τοποθετούν τον πήχη ψηλά. Τα "Tiberius" και "One and all" είναι σχεδόν σίγουρα δύο από τα καλύτερα τραγούδια που έχει δημιουργήσει ο Corgan στη νέα γενιά των Pumpkins. Το Dorian αποτελεί ένα ατμοσφαιρικό ταξίδι στους ηλεκτρονικούς ήχους που τόσο πολύ ο ίδιος αγαπάει, ενώ το μεταλλικό τελείωμα του album, που ακούει στο όνομα "Anti-hero" μπορεί, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, να σε ξεσηκώσει. Σε ό,τι αφορά τα υπόλοιπα τραγούδια, τα πράγματα αλλάζουν. Τίποτα δεν είναι ιδιαίτερα αξιομνημόνευτο, χωρίς βέβαια να είναι και υποχρεωτικά κακό. Με την εξαίρεση του ανεκδιήγητου "Run2me", που βυθίζεται στα σύννεφα της dream-pop αηδίας, τα υπόλοιπα τραγούδια έχουν έξυπνες, αλλά και ανιαρές στιγμές. Μην περιμένετε πάντως να ακούσετε τα πρωταριστά drums, το επιθετικό μπάσο και τις άγριες κιθάρες που (λογικά) έχετε καταχωρήσει στο μυαλό σας ως "Smashing Pumpkins". Τα keyboards πρωταγωνιστούν, οι κιθάρες έχουν πεσμένη ενέργεια και τα drums κρατούν απλά το ρυθμό. Τι να περιμένεις άλλωστε από ένα group που αποτελείται από δύο κιθαρίστες και ένα δανεικό drummer; Μα αυτό δεν είναι group. Και σίγουρα δεν είναι οι Smashing Pumpkins, παρά το γεγονός ότι η φωνή του frontman τους θυμίζει και παρά το γεγονός ότι μερικοί ισχυρίζονται πως η μουσική προχωράει και τέτοιου είδους εξελίξεις είναι αναπόφευκτες.

Κείμενο: Φαίδων Κυτριδης